

Komutan, Iğdırlı Mehmetçiğe; Neden Türk Bayrağını İngiliz gemisine asmak istemediğini sordu.

Sene 1940, İkinci Dünya savaşı çıkmış ve savaş tüm dehşeti ile sürüyordu. Mehmetçik bütün yurttaki olduğu gibi, Çanakkale boğazında da teyakuzda vatanını düşman çizmesine çiğnetmemek için hazır bekliyordu. **Bu yıllarda iki İngiliz Savaş gemisi uluslar arası antlaşmaya aykırı olarak Türk Sularına girdiğinde, haklı olarak gemiye el koymamız gerekmişti.** Şanlı tarihimizde kendisinden çok daha güçlü vahşi batının

hayasız saldırılarına karşı destan yaratan Mehmetçiğimiz bir kez daha kutsal vatanını korumak için görev başında idi.

Komutan, askerler arasından gözüne kestirdiği bir Mehmetçiği çağırır.

"Asker, gel bura!"

Asker koşarak adımlarla komutanın önünde selama durur: **"Kurban Yayı, Iğdır Emret komutanım!"** tekmil verir.

Albay eliyle Çanakkale boğazına izinsiz giren iki İngiliz Savaş Gemisini işaret ederek:

"Bu Şanlı Bayrağımızı kefare gemisinin güvertesine dik ve gemideki düşman bayrağı indir!"

Mehmetçik selam vaziyetinde: *"Emredersiniz,"* der.

İsmi Kurban olan Mehmetçik bayrağı eline alır ve gözleri yaşararak yerinde dona kalır. Komutan tekrar emreder:

-„Asker! Hala ne duruyorsun! Derhal bayrağı güverteye as!”

Bu emir üzerine İğdırlı Mehmetçik bir, kaç adım daha atar ve yine yerinde donakalır.

Duygulanarak gözlerinden yaşlar akmaya başlar. Komutan tekrar emreder:

*“**Asker!** Bayrağı derhal güverteye as, eğer emre itaat etmezsen, seni divan-ı harbe gönderirim.”*

İğdırlı Mehmetçik geçmiş hayalinden irkilerek bir anda kendine gelir ve bir ok gibi gemiye doğru fırlar. Hızla gemiye tırmanır ve İngiliz bayrağını indirerek ay-yıldızlı bayrağı gemiye asar.

Daha sonra hızla koşarak Komutanın önüne gelir ve selam durarak: **“Emrinizi yerine getirdim komutanım,”** der.

Komutan gözleri yaşarmış askerin duyguları karşısında bir süre düşünür. Aradan bir gün geçer. Bir gün sonra Kurban Yayıcı adındaki askeri bir nöbetçi askerle odasına çağırır.

Albay: *“Dünkü vaziyetin hakkında bir açıklama bekliyorum.”*

Kurban Mehmetçik başından geçen olayı Albay’a anlattığında Albay çok duygulanır ve gözleri yaşarır. Bu olay üzerine Albay, bürosundan telefonla nöbetçi subayı arayarak:

“Tüm taburları içtima alanında derhal toplayın! Konuşma kürsüsünü de hazırlayın!”

Nöbetçi subay telefonda-**“Emrederseniz!”** der.

-İlk önce kürsüye Albay çıkar ve şu konuşmaları yapar:

"Sizler bu vatanın yılmaz bekçilerisiniz.

Sen, ben, siz bu vatani korumaya ant içtik.

Ülkemizi düşmana karşı korumak görevi size verilmiş.

Her ne pahasına, olursa olsun canımız pahasına bu vatani gece ve gündüz korumaya yemin etmişiz.

İşte dün iki düşman gemisi izinsiz olarak Türk karasularına I. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi sızdığından bu gemiye el koyduk.

Kendilerince bizi savaşa sokmak istiyor olabilirler.

Biz özgürlüğü ve hürriyeti benimsemiş şanlı bir ulusun evlatlarıyız.

I. Dünya Savaşı'nda nasıl bu vatani koruduysak. Allah'ın izniyle şimdi de koruyacağız.

Kıyımızdan, üzerimizden denizimizden tek bir düşman karıncasını bile geçirmeyeceğiz.

Dün nasıl bizim atalarımız bu vatani alınlarının akıyla koruduysalar,

Bu gün de biz bu koruma görevini aldık ve Allah'ın izni ile koruyacağız inşallah.

Onlar Çanakkale'de güzel ülkemizi savunmak için canlarını verdiler.

Şimdi ise bu kutsal görev, size verilmiştir.

Onlar bağımsız ve hür yaşamak için canlarını feda ettiler.

Şimdi de sıra sizde arkadaşlar.

Her an kendimizi dünya savaşının içinde bulabiliriz.

Atalarımız barışı sağlamak ve hür yaşamak için canlarını seve seve verdiler.

Özgürlük ve hürriyet bizlere altın tepsi içinde sunulmadı,"

Biraz durdu içini çekti sesini daha da yükselten Albay:
"Ülke sınırlarımızı koruyacak mıyız asker!"

Alay'daki tüm askerler tek bir ağızdan:

"**Evet!**, sesi yükselir. Bu ses öyle bir gürdü ki gök kubbeyi adede delivermişti.

"*Vatanımız için, Dini Mübarek İslam inancı için canını vermeye hazır mısınız asker!*"
Alaydaki tüm askerler hep birlikte:

"**Evet**" dediler. Sonra Albay İğdırlı Kurban Yayıcıyı kürsüye davet eder;
"*Asker! kürsüye gel ve bana anlattıklarınızı burada anlat!*"

İğdırlı Kurban Mehmetçik: Önce selama durarak: "*Emredersiniz Komutanım*" der ve sonra koşar adımlarla kürsüye çıkar. Kendisine uzatılan mikrofonu alır ve I. Dünya savaşında başından geçenleri anlatmaya başlar.

"**Sayın komutanlarım ve canım silah arkadaşlarım, Ermeni katliamında ben daha 7-8 yaşlarımda idim. Uykudan gözlerimi açtığımda yorgan ve yastıkların altındaydım. Belli ki ailem uykulu anımda beni yorgan ve yastıkların altına gizletmişlerdi. Bazı bağırışma ve sesler duydum. Üzerimdeki yorgan ve yastıkları ittim. Hızla pencereye koştuğumda düşman askerlerinin tanıdığım tüm akrabalarını önlerine katıp götürdüğünü gördüm. Gizlice arkadan**

onları takip ettim. Düşman askerleri silahlarının tipçikleri ile vura vura bulabildikleri herkesi alıp götürüyorlardı. Onların o zamanki bağırma ve inlemeleri hala kulağımda yankılanmaktadır. Köyün tamamını caminin içine ve önüne topladılar. Sonra bir bir caminin minaresine çıkararak orada kafalarını kesiyorlardı. Kesilen kafalar caminin önünde abdest almak için yapılan havuza düşüyordu. O havuz tamamen kesik kafalarla doldu. Daha sonra da caminin içindekileri topluca öldürmek için camiyi ateşe verdiler. Caminin içindekiler hem bağırıyor hem de tekbir getiriyor, "Ya Allah" diyorlardı. Caminin çatısı yangının etkisiyle çökünce bu sesler birden kesildi. Topluca hepsi yanarak ölmüştü. Daha sonra ben gizlice kaçmaya başladım. Fakat düşman askerleri beni fark ederek yakaladılar. Köyden benimle birlikte 9, 10 tane daha çocuk yakalamışlardı. Ben en küçükleri idim. Sonra bizi birbirimize bitştirerek sıra yaptılar. "

Askerlerden birisi silahı öndeki çocuğun göğsüne dayadı ve ateşledi. Ben en arkada idim ve ayağımdan yaralamıştım.

Diğer çocukların hepsi bağırarak yere yığılmış ve hepsi kanlar içinde can çekişiyorlardı. Sadece ben sağ kalmıştım. Diğer düşman askeri silahı bana doğrulttuğunda öteki düşman askeri buna izin vermedi. Ve kurşunları boşa harcamamasını söyledi. Silahını bana doğrultan düşman askeri:

" Ben Türk ocağını tütürecek ve Türk bayrağını dalgalandıracak tek bir Türkün hayatta kalmaması için emir aldım. " dedi. Diğer düşman asker ise ona şöyle dedi:

(Korku ve üzüntüden gözlerim büyümüş, üst-başım toz toprak içinde, burnum, gözlerim ve ağzımın suyu birbirine karışmış, yüzüm toz toprak içinde yerde cansız yatan arkadaşlarımın kanı ile bulanmış bir vaziyette idim.)

- *“Bu burnu sümüklü çocuk mu Türk Bayrağı'nı dalgalandıracak! Diyerek kahkaha atıp güldü ve daha sonra, şöyle dedi: "Zaten bu çocuk ölmek üzere, köyde tek bir adam bile sağ kalmadı. Hem böylesi ölmek daha iyidir. Anne yok, baba yok, akraba yok bu nasıl tek başına yaşayabilir ki. " Hadi oyalanma hemen gidelim.*

Demeleri hala gözümün önünde canlanmaktadır.

-*"Geçen gün; komutanımın bana verdiği Türk Bayrağını düşman gemisinin güvertesine asma emri karşısında çok duygulandım. Türk bayrağını düşman gemisinde dalgalandırma görevi beni çok duygulandırdı. Bir an geçmiş anılarım hayalimde canlandı. Nihayetinde Allah bana Türk bayrağını dalgalandırmayı nasip etmişti. Burada görev başındayım. Bu kutlu ve şanlı görev beni o kadar duygulandırdı ki, bu onur verici görev bana verildiğinden çok heyecanlandım ve o anda hayalimde o iki düşman askerinin birbirleri ile konuştukları, **"Bu burnu sümüklü çocuk mu Türk Bayrağı'nı dalgalandıracak"** dedikleri anı hatırladım ve bu olay karşısında duygulanarak gözlerimden sevinç gözyaşı aktı.*

Sağ olun komutanım bana böyle kutsal bir görevi verdiğiniz için.

Dün nasıl atalarımız bu vatan ve dinimiz İslam için ölmeye hazırdıysalar, bugün de ben ve arkadaşlarımız şehit olmaya hazır.

Size tüm içtenlikle şu sözü veriyorum.

Eğer düşman cüret edip ülkemize saldırırsa

Onları geldiklerine bin pişman etmek için ölme hazırız komutanım.

Sonra er selama geçer: "Emredersiniz" komutanım diyerek koşar adımlarla sıradaki kendi yerine gider.

Kaynak: Canlı Kaynak: İğdır Yaycı Köyü Hüseyin Amca
SENERYÖ YAZARI: ALİ VEDAT AKBULAK